

ДОБРИ ЖОТЕВ

ПОЕМА ЗА ОБЛАЦИТЕ

chitanka.info

Жаравите на влюбеното слънце
създали са ви
с дар на съзидатели
и прокълнали едновременно,
да бъдат рожбите ви по-нетрайни,
по-кратки от мига
на краткото им раждане.

Могъщи облаци!
Очите ми от детство са препълнени
със вашите победи
и разгроми.
И ето и сега със вас съм цял.
И както някога въздигате
върху душата огнена на залеза
небесна катедрала.

Като ръце, събрани за молитва,
достойните камбанарии
звънят и дишат лъчезария.
Прозорци, вслушани в сърцата си
таят сребриста скръб.
А тежките врати, обшити в злато,
мълчат тържествено.
Навярно преди малко са пропуснали
в свещения олтар
самата Вяра!

Да бих могъл, със всичко бих спасявал
съвършената ви рожба,
че тя,
преди минута само сътворена,
огъва се!

Достойните камбанарии се кривят.

Сребристите прозорци ослепяват.
А тежките врати, обшити в злато,
изскачат поломени.
И всичко става огнени вълма.
А може би това е кървав спазъм
на мъката
пред невъзможното?
Тогаз,
във мъката е светлото ви можене!
Защото от последната врата
на рухналата катедрала
ръцете ви невидими начеват
небесен замък.

Във тъмнотата твърда на стените му
се чупят
слънчевите копия.
От изгледа на бронзовите бойници
потръпва чак небето.
А в ясните и празнични палати
навярно върху трона си седи
самата Правда!

Да имах силата, която никой няма,
бих вклецил чупката на всеки ъгъл
в магични скоби,
бих стегнал със магичен хоросан
дори прашинките във всяка тухла,
че крепостта,
току-що изградена,
разтърсва се!
В стените зейват пукнатини.
Възправените бойници потъват —
подровени в основите...

И всичко хлътва в хаос и въртопи.
А ако тоя хаос синьо-черен

е болката
от невъзможното?
Тогаз,
във болката е светлата ви сила!
Защото от последната пътека,
полазила към хлътналия замък,
въззема се и расне
небесна планина.

Такава планина върху земята
не е изкачвал никой.
Смълчани канари от розов мрамор
надничат в бездните.
Чудати хребети и чуки
подпират с гръб вселената.
А шеметния връх издига върше
оттатък небесата.
Навярно преди малко върху него
поспряла е да си почине
самата Мисъл!

Не искам повече! Не искам!
Непоносимо е да можеш да създаваш
и да не можеш
вече сътвореното
във себе си и времето
да задържиш!

Какво пък, вашето е само ваше!
Останалото могат
боговете,
които никой, никога и никъде
не вижда!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.